

Série IX, Číslo 3

NA KŘÍDLECH SNĚHOBÍLÉ HOLUBICE

**Kázáno v Jeffersonville
28. 11. 1965**

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

NA KRÍDLECH SNĚHOBÍLÉ HOLUBICE

kázáno 28. listopadu 1965 v Jeffersonville, USA

Skloníme své hlavy:

Drahý Pane, dnes večer Ti děkujeme za zaslíbení opětného příchodu Pána Ježíše, při kterém se setkáme na Velikém shromáždění, které nikdy neskončí. Budeme Tě velebit radostnými zpěvy v tom nekonečném budoucím čase. Prosíme Tě o Tvé požehnání pro toto shromáždění dnes večer. Prosíme o Tvé požehnání pro tuto modlitebnu, pro všechny, kteří tu mají nějaký úkol, pro pastýře, pro jejich spolupracovníky a všechny ostatní.

Prosíme Tě, Pane, abys požehnal ty, kteří překonali mnoho mil, aby mohli být na shromáždění. Polož na ně ruku Tvého milosrdenství, až zase pojedou domů. Dej to Pane. Kéž bychom se ještě často sešli na tomto místě, které je nazýváno „Dům Boží“ k uctívání Tebe. Požehnej všechny, kteří dnes večer poslouchají prostřednictvím telefonního přenosu, Pane. Kéž by každý, kdo ještě není zachráněn, poznal dnes večer Ježíše Krista, jako Spasitele. Uzdrav všechny nemocné a trpící, Otče, Tvůj služebník je připraven k službě. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Pán požehnej jednoho každého z vás. Jsem tak rád, že zde mohu dnes večer být. Vstoupil jsem právě dovnitř, když bratr Eris zpíval poslední část své písně „Na křídlech holubice“. Je to opravdu krásná píseň a já vím, že je aktuální. Jsme velice vděční.

Přál bych si jen, abyste vy všichni, v celém národě, kteří také posloucháte, mohli vidět to očekávání v obličejích lidí, kteří jsou dnes večer hustě namačkáni v budově. Máme, nádherný čas.

Rádi bychom poděkovali bratrovi a sestře Moore, bratru Noelovi, bratru Bootlayovi, bratru Brownovi, všem, kteří zde pomáhají, celé kapli a všem spolupracovníkům za to, že nás znovu pozvali.

Neřekl bych, že to byla náhoda, ale byla to jednoduše ruka Pána, která to tak seřídila. Je zde bratr, který měl o tom, co se stalo, před nějakou dobou sen. Říkal, že jsem tu stál v bílých kalhotách a měl indiánské mokasíny. Přesně tak jsem byl oblečen, když jsem zavolal bratru Moore z Carsonu v Coloradu kvůli tomuto shromáždění zde. Měl jsem indiánské mokasíny a bílé kalhoty. Bratře Leo, jestli posloucháš, několik minut po tom jsem tě potkal. Přesně to byl počátek tohoto shromáždění.

Je neděle večer a já vím, že mnozí z vás pojedou celou noc, než budou doma. Někteří pojedou ráno. Já mám před sebou dva dny dlouhou cestu. Proto vás zde nebudeme příliš dlouho zdržovat. Chtěl bych, aby to byl

takový večer, jako za starých časů, abychom to dělali dnes přesně tak, jako tenkrát, když jsme se modlili za nemocné, bratr Brown, bratr Jack a my ostatní. Slyšíte mě také zcela vzadu? Pokusím se přitáhnout blíž mikrofony, protože chraptím.

Chtěl bych podat zprávu o něčem, co se stalo. Před krátkým časem mi vyprávěli o jednom bratrovi, který právě vystoupil z denominace. Možná, že je dnes večer přítomen. Přišel do Shreveportu, protože chtěl slyšet poselství, ale zabloudil. Nevěděl, kde se přesně nachází, proto prostě jel dovnitř do města. Když viděl, že se shromažďovali lidé, zeptal se: „Bude zde kázat Billy Branham?“ „Ne.“ Byla odpověď, „Zde bude kázat Billy Graham skrze film“. On odpověděl: „Promiňte, tak to jsem zde špatně.“

Potom vyprávěl, řekl: „Kam mám nyní jít, Pane?“ A počal jít po hlavní třídě. Nevím, jak se jmenuje, ale na jejím konci je velký kostel. Je to Texaská třída. Na kostele je velký bílý kříž. Vyprávěl, že mu Pán jakoby řekl: „Jdi dál.“ Když tam došel, myslel si: „Zde to musí být, neboť tu parkuje mnoho aut.“ Vyprávěl, že z kostela vycházel ženich a nevěsta. To bylo včera večer. Byla tam nějaká svatba. Viděl jsem ji také vycházet.

Pán k němu mluvil: „To je ono! Vyšel jsi z denominace, abys vešel do Nevěsty a abys šel se Ženichem.“

Když jsme šli tou ulicí, upozornil jsem svou paní na to, jak měsíc a jedna hvězda stojí přesně nad tímto křížem, když jsme se nacházeli na jednom určitém místě. Přiznávám, že dbám na takové maličkosti a беру je v úvahu jako určitý druh přídatku pro svou víru v Boha a svou službu.

Dnes večer jsem myslel na to, co se stalo v Tucsonu s Viktorem La Deux, který je pravý Francouz. Myslím, že jsem vám nedávno vyprávěl, že jsem se pokoušel v kázání oddělit denominace od opravdového křesťanství. Jeden muž ze známého sboru letniční denominace mi dal příležitost o tom promluvit. Danny Henry je bratrancem jedné filmové herečky a byl baptistou. Přiběhl na pódium, položil své ruce kolem mne a řekl: „Bratře Branhame, snad to nevypadá jako rouhání, ale toto by mohla být 23. kapitola Zjevení.“ Když chtěl mluvit dál, začal mluvit v jazycích.

Byli tam tři Francouzi. Jedna usedlá Francouzka s tmavou pletí z Louisiany zároveň zapisovala na papír, co říkal. Možná, že je dnes večer zde. Viktor La Deux, kazatel, to psal také. Právě si to chtěli navzájem porovnat, když tu přišel dopředu také nějaký muž se světlými vlasy, který stál docela vzadu a chtěl vidět to, co bylo napsáno. Byl to překladatel do francouzštiny v OSN. Všichni tři napsali totéž. Znělo to takto:

Protože jsi zvolil tuto těžší cestu, udělal jsi proto Mou volbu vlastní volbou. Víme, že také Mojžíš musel udělat svou volbu. Toto je ta cesta přesná a správná, neboť je to Moje cesta. Jaké nádherné rozhodnutí jsi učinil. Proto tě bude očekávat veliký podíl v nebi. Toto samo o sobě je to, co způsobí a vykoná to mocné vítězství v lásce Boží.

Všichni tři se na tom shodli. Myslel jsem, že mám originál ve své Bibli. Podíval jsem se, ale nenašel jsem to.

Danny Henry znal jako já sotva dobře anglicky, natož pak francouzsky. Snad jste si všimli, že se tam vyjadřuje jako ve francouzštině a že bylo podstatné jméno dáno před přídavné. Překlad všech tří byl úplně stejný.

Danny Henry dnes večer možná naslouchá. Viktor La Deux je v Tucsonu, jestli jsem tomu dobře rozuměl. Vy tam v Tucsonu, Tucsonska modlitebna, kde je pastýřem bratr Green; bratr Viktor La Deux se nachází, pokud vím, na konci ulice „Park Avenue”, tam, kde ústí do ulice Highway 80, ve stanovém shromáždění. Jestli jste tam, pak tam běžte dnes a zítra večer, a pokud tam bude, abyste ho slyšeli. Možná, že je Danny s ním pohromadě. Může být, že poslouchají dnes večer z modlitebny; nevím to.

Hned potom cestoval Danny do Jeruzaléma. Říkal, že si lehl do hrobu, v němž až do vzkříšení leželo mrtvé tělo Ježíše. Řekl, že jsem mu při tom najednou přišel na mysl já. Běžel ven, začal plakat a chodil tam kolem dokola. On dělá předměty z kamenů. Pak šel na místo, kde měl kdysi stát kříž, ulomil malý kousek ze skály, který mohl být asi čtvereční coul velký. Strčil ho do kapsy a ucítil touhu vzít ho domů.

Pak k němu něco promluvilo: „Udělej z toho bratru Branhamovi pár manžetových knoflíků.” Vložil to do kyseliny, čímž se změnila barva horniny, která vypadala jako obyčejný vápenec, na barvu krevele a pak zhotovil knoflíky k manžetám.

Když mi je daroval, ještě si nevšiml, že se uprostřed oběma manžetovými knoflíky táhne úzká stužka. Mám je dnes večer a budu se modlit za nemocné. Mají barvu krevele, jakoby byly prosáté krví a táhne se skrze ně napříč rovný úzký proužek. Je to přesně tak, jak to zní v prorocství: „Rovná, úzká cesta.” Tak to znělo. Ukázal jsem mu ji.

Danny, v případě, že dnes večer posloucháš, nebo ty, bratře La Deux... Dnes večer se budeme modlit za nemocné starobylým způsobem. Jsem rád, že putuji s naším Pánem Ježíšem Kristem po této úzké rovné cestě, po cestě evangelia, po cestě Slova.

Bůh vám všem žehnej. Je to velmi příjemné, k vám mluvit, takže určitě budu mluvit dlouho a vás zde proto dlouho zdržovat. Billy říkal, že je tu

tři až čtyři sta lidí, za které se máme modlit. Proto si s naším poselstvím pospíším, jak to jen půjde, a pak se budu modlit za nemocné.

Vy v Arizoně: příští sobotu večer budeme na banketu v ... nemohu si prostě vzpomenout na jméno toho města – v Yumě, Arizona. V neděli ráno se jede dál do Kalifornie, do Los Angeles a na jiná místa, jak to bylo oznámeno. Dnes večer bych rád probral jeden text z Písma.

Mimochodem, dnes jsem byl se svou paní, bratrem Jackem a jeho paní v Morisonově kavárně. Šli jsme tam, abychom byli trochu spolu. Ještě nikdy jsme takhle spolu neseděli, také ženy ne. Tu ke mně přišel mladší muž jménem Svěán. Byl to otec bratra Pearry Greena. Řekl: „Víš, bratře Branhame, nedávno jsi na jednom večeru mluvil o sponce na vlasy.” Jakže se jmenuje? Bobova pineta.

Řekl: „Tys mluvil o Johnově pinetě. Přinesl jsem ti jednu Johnovu pinetu”, a dal mi ji.

To je sponka mé dámy, která se nedá na vlasy použít. Řekl, že ji po léta používal k tomu, aby si jí upínal stránky Bible. Mínil: „Dám ti tuhle pravou Johnovu pinetu.” Jestli tu jsi nebo posloucháš s námi, bratře Greene: tahle Johnova pineta je velkolepá, drží stránky dobře pohromadě.

Nyní se zahlubáme do Písma. Byl bych rád, prosím, kdybyste se mnou otevřeli Žalm 55 a pak Matouše 3. Mé téma dnes večer je to, o kterém zpíval bratr Ernie: **Na křídlech sněhobílé holubice.**

Nebudu moci probrat všechny poznámky a zápisky, které mám před sebou. Některé z nich vynechám, neboť jsem slíbil, že se budu poselstvím zabývat krátce. Příští neděli večer, dá-li Pán, budu mluvit v Yumě na téma: „Podmínky pro vytržení.”

Žalm 55:

„Slyš, ó Bože, modlitbu mou, a neskrývej se před prosbou mou. Pozoruj a vyslyš mne, neboť naříkám v úpění svém, a kormoutím se, A to pro křik nepřitele, pro nátisk bezbožníka; neboť sčítají na mne lživé věci, a s vzteklostí se proti mně postavují. Srdce mé bolestí ve mně, a strachové smrti připadli na mne.

Bázeň a strach přišel na mne, a hrůza přikvačila mne.

I řekl jsem; Ó bych měl křídla jako holubice, zaletěl bych a poodpočínul. Aj, daleko bych se vzdálil, a přebýval bych na poušti. Sélah.”

Sélah znamená Amen. David miloval poušť. Když byl v tísní a lidé mu nevěřili, když ho napadali nepřátelé, volal: „Kéž bych přece měl křídla jako holubice, pak bych chtěl uletět do pouště a hledat si tam místo odpočinku!” Jak často jsem si myslel totéž! Kéž bych si mohl vzít ze zdi svou pušku a kempový batoh, vyjít do pouště a už se nikdy nevrátit.

Prosil jsem Pána, abych tento den mohl prožít. Nechtěl bych mít žádný pohřeb a říkal jsem: „Kéž bych mohl jít dnes do lesa a opřít si svou starou „blondýnku“ o strom. To je má flinta, promiňte. Říkám to kvůli mé manželce, která tamhle sedí. S touto flintou, kterou mi před lety daroval jeden bratr, jsem složil 55 kusů divoké zvěře, aniž by jediná rána šla vedle. Mnohé jsem trefil ze vzdálenosti 700 – 800 metrů. Říkám té flintě „blondýnka“. Moje paní je tmavovlasá. Proto říkala, že asi myslím více na tu zbraň než na ni.

Jednoho dne bych ji chtěl opřít o strom a říci: „Pane, nech ji někdy nalézt Josefovi.“ Rád bych si vzal křídla holubice a odletěl pryč.

Jednou jsem v horách pozoroval orla a viděl, jak letí pryč. Znáte přece tu mou příhodu o tom. Řekl jsem: „Pane, je dobré být zde, jak řekl Petr: „Postavíme tři stánky...“ Ale na úpatí hory čekají nemocní a trpící, ztracení a umírající.

Proto je třeba udělat vše, co můžeme, dokud je den. Jednoho dne sestoupí On, jako bílý Orel, a vezme nás odsud na svých perutích. Nyní bych chtěl číst z Matouše 3:16–17.

„A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevřítina jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božtího, sstupujícího jako holubici, a přicházejícího na něj.

A aj, hlas s nebe řkoucí: Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž se mi dobře zalíbilo.”

Jinými slovy... v Němž jsem našel zalíbení, abych v Něm přebýval. Budeme několik minut mluvit o tomto ptáku. Holubice byla vždycky můj oblíbený pták. Holubů je mnoho druhů, ale všichni patří ke stejné rodině. Tito ptáci mají neobyčejné vlastnosti. Před několika lety jsem kázal u bratra Moore ve stanovém shromáždění na téma: Beránek a holubice. Myslím, že si na to všichni vzpomínáte. Holub je tím nejčistším ptákem jaký existuje. Oba jsou obětní zvířata.

Jak nádherně je to ale vylíčeno: Ježíš jako Beránek Boží a Bůh jako holubice. Holubice by nesestoupila na vlka, neboť on nemá správnou povahu. Nemohla by sestoupit na psa, protože ani on nemá tu správnou povahu. Musel to být beránek, neboť se obě povahy musely shodovat. Tak je to také s námi. Vaše bytost musí být přeměněna ze „řvoucího“ hříšníka na mírnost beránka. Všimli jste si, že Holubice řídila Beránka? Beránek se vzdal všeho, co měl, a dal se k dispozici Holubici. Podívejte, kam Holubice vedla: K ukřižování pro všechny naše hříchy.

Když nám chtěl Bůh představit svého Syna, byl představen jako nejčistší a nejmírnější zvíře na zemi, jako tvor vázaný na zem. Ale Bůh nebes se znázornil v nejmírnějším a nejčistším ptáku, který létá na nebi:

v holubici. Jsou různé druhy holubů. Naše hrdlička má obyčejnou šedou barvu. Existuje také smuteční holub a večerní holub. Pak máme ještě malou domácí holubici, která má na křídlech červené proužky, ale jinak je šedá. Holubů je mnoho druhů. Mají různé barvy. Holubice je zvláštně stvořena; jedna její vlastnost je, že nemůže sežrat nic nečistého. Prostě nemůže, protože k tomu není stvořena.

Vždycky jsem říkal, že holubice je symbol pro Boha a vrána symbol pro pokrytce. Vrána může celý den sedět na staré zdechlině a žrát ji a pak ještě letět na pole a žrát s holubicí pšenici. Holubice ale může žrát jen pšenici, ale ne mršinu. To jednoduše nemůže, nemůže to strávit. Divil jsem se, proč to nemůže, když jsou přece oba ptáci. Je to proto, že je tak stvořena. Tak je to také s opravdovým křesťanem. Křesťan z denominace může snášet všechno, ale pravý, znovuzrozený křesťan nemůže snášet světské věci. Je jinak stvořen.

Zjistil jsem, že holub nemá žluč, protože ji nepotřebuje. Stejně tak je to s křesťanem: Nepotřebuje žádnou hořkost, protože může přijímat jen Boží pokrm. Není třeba žádné hořkosti, aby to strávil. Je třeba lásky, aby se pokrm zpracoval. Hořkost je, když se říká: „Ano, nyní...“, nesouhlasí s ním. Ale láska jej přijímá vždy – Slovo Boží.

Nemá žluč, proto je jí protivné, jíst něco špatného. Kdyby to udělala, zahynula by tím. Ale to nebezpečí nehrozí, protože to jíst nebude. Nemá na to chuť.

Stejně tak je to s opravdovým křesťanem. Věděli jste, že se opravdovému křesťanu vůbec žádné hříchy nezapočítávají? David řekl „*Blahoslavený člověk, kterému Pán nepřipočítává hříchy.*” Jste-li opravdu umyti Krví Beránka – ne, když to tak jen děláte, že věříte, ale když jste skutečně umyti Krví Beránka, pak vám Bůh nic nepřipočítává, co jste kdy udělali, neboť jste pod Krví. On to vůbec nevidí. Oběť Krve byla přinesena a On vás může vidět jen takové, jaké vás viděl před stvořením světa, když napsal vaše jméno do Knihy Života Beránka. Jen na to může hledět, neboť vy jste byli ze všeho, co jste kdy udělali, vykoupeni; byli jste umyti Krví Beránka.

Proto ve vás není žádná žluč, žádná nečistá vlastnost. To vykonala Krev Beránka. Bůh vám nemůže započítávat žádné hříchy potom, co pro vás byla přinesena Oběť za hříchy, a je tu pro vás.

„Nu, bratře Branhamě”, řeknete, „to mi dává dostatek prostoru, k tomu, abych mohl dělat co chci”. Dělán to stále, stále. Když člověk opravdu pozná, co pro něho Ježíš učinil, a pak se obrátí a dělá něco, co stojí v protikladu k Němu? Pak je to znamení, že Krista nikdy nepřijal.

Tamhle sedí moje manželka. Je o deset let mladší než já a již stejně šedivá jako já. Důvodem pro to je to, že stojí mezi mnou a vnějším světem. Kdybych chtěl jít do zámoří a svolal kolem sebe svou rodinu a řekl: „Podívej, paní Branhamová, nesmíš mít žádného jiného muže, zatímco budu pryč. Žádné krásné oči po jiných mužích!“, a tak podobně: „Nedovol si žádný flirt, jestliže to uděláš, nechám se s tebou rozvést, až se vrátím“, jaký druh rodiny by to byl? A když by se obrátila a řekla: „Nu, můj milý muži, já bych ti také chtěla něco říci: „Nebudeš provádět žádnou jinou paní, až budeš pryč; nesmíš toto a ono dělat, můžeš se považovat za rozvedeného, až přijdeš domů.“ Byla by to líbezná rodina? Ne! Jestliže ji opravdu miluji, nedělám to. Věřím, i kdybych udělal chybu, a udělal něco převráceného, odpustila by mi, protože mě miluje. A kdyby to udělala ona, věřím, že bych jí odpustil. Určitě bych to udělal, protože ji miluji. A proto, že ji mám tak rád a dokud ji miluji, nemusí si dělat žádné starosti. Ačkoli by mi odpustila, v žádném případě bych ji nezranil. Cítil bych se jako nejhříšnější muž na světě a nemohl bych se dočkat minuty, kdy bych jí řekl, co jsem udělal, protože ji miluji. Když ji tak velice miluji lidskou láskou, oč větší pak musí být moje božská láska k Ježíši Kristu?

Kdybych vykouřil cigaretu, což jsem nikdy ve svém životě neudělal – ale kdybych to udělal, On by mi odpustil. Tomu věřím. Ještě nikdy jsem ve svém životě nepil, ale kdybych to udělal, tak věřím, že by mi On odpustil. Ale já Ho tak velice miluji, že bych nechtěl něco takového udělat, Bůh mi pomoz, neboť Ho miluji. Ty věci mne opustily, když mě přetvořil z vrány na holubici, změnila se ve mně chuť a tyto věci mne opustily. Nyní mne hřích nebude připočten, neboť to nechci dělat.

S tou holubicí je ještě něco mocného. Je to zvláštní pták. Pozorovali jste ty ptáky?

Jedním z mých nejoblíbenějších ptáků je červenka. Chlapci, přestaňte odstřelovat mé červenky. Nechtěl bych, abyste to dělali. Víte, jak moje červenka dostala svou rudou hrud? Někde jednou zemřel jeden Muž na kříži. Nikdo Mu nepomohl. Bůh Ho opustil. Zemřel. Jeho rukama a nohama byly provrtány hřeby, Jeho bok krvácel, na hlavě měl trnovou korunu, Krev tekla přes Jeho obličej. Tu kolem letěl malý ptáček; malý hnědý ptáček. Když to viděl, pomyslel si, že je to ten nejsmutnější pohled, jaký kdy viděl. Věděl, že je jen malým ptáčkem, ale když viděl ty velké hrozné římské hřeby, které byly natlučeny do Jeho rukou, letěl tam a zkoušel je vytáhnout svým malým zobákem. Jeho hrud byla při tom celá od Krve a je od té doby červená. Chtěl bych, aby i moje hrud byla chráněna Jeho Krví, dokud Ho nepotkám. Mám rád tu malou červenku. Ale víte, červenka se musí koupat, ale holubice to nepotřebuje. Má v sobě druh oleje, který ji udržuje zevnitř na povrch čistou. Víte to? Holubice to

má. Má v sobě olej. Zvedli jste někdy holoubka a čichli si jak voní? To je ten olej, který přichází zevnitř ven. V jejím těle jsou olejové žlázy, které udržují povrch jejího peří zevnitř čistý. To souhlasí. Je to podivuhodný pták.

Pokud vím, smíte je v Louisianě lovit. Nedělejte to. Já bych to nemohl. Kdybych byl hladový, možná, že bych to udělal. Ale prostě bych nemohl stisknout, abych nějakou zastřelil.

Holubice mé pro naši rodinu zvláštní význam. Moje babička pochází z rezervace Cheeroků v Kentucky. Byla na smrt nemocná. Myslím, že se ta nemoc jmenuje „skrofulosa“. Umírala. Dědeček, maminka, teta Birtie a teta Howlis poklekli u postele. Strýček Charlie, nejmladší, byl tenkrát teprve čtyřicetiletý. Maminka byla nejstarší. Bylo jí asi dvanáct. Babiččiny černé vlasy byly vyčesány a ležely na posteli. Když umírala, začala zpívat: „Skálo spásy, otevři se mi, schovej mne, věčná zástíto, v sobě.“ Tenkrát ještě dědeček nebyl křesťanem. Pokřtil jsem ho na Jméno Ježíše Krista ve věku 87 let v řece na místě, kde se zjevil Anděl Páně.

Zatímco zpívala tuto píseň a zvedla své slabé ruce, přiletěla dveřmi dovnitř holubice, sedla si na hlavu postele, začala vrkat a Bůh přijal její duši.

Letěl jsem s bratrem Jackem a bratrem Gordonem do Anglie, kam dopravili paní jménem Florencie Nightingale. Myslím, že je to pravnučka té známé Florencie Nightingale a napsala mi mnoho dopisů. Žila v Jižní Africe a umírala na rakovinu. Existuje její fotografie. Je v oné knížce. Ještě jsem ve svém životě neviděl člověka v takovém stavu. Myslím, že mě ten den doprovázel bratr Jack. Šli jsme do pastorova domu, který byl za kostelem. Tam ji dopravili. Hned jak letadlo přistálo, vyvolali nás. Ležela ve voze pro nemocné, neboť ji tam dovezli letadlem, když se zjistilo, že v té době mám přijít do Anglie. Pastor ji vzal s sebou do svého domu a my jsme se tam odebrali, abychom se za ni modlili. Viděl jsem mnoho nemocných lidí, ale její paže mi nepřipadaly silnější než dva a půl centimetru a v lebce mohl člověk vidět místa spojů. Její stehna měla průměr pět centimetrů; byly to už jen kosti. Už nemohla pozvednout ruce, tak byla slabá. Když se snažila něco říci, nemohl jsem jí porozumět. Pomocí ošetřovatelky se mi konečně podařilo pochopit, co říkala: „Bratře Branhame, modli se za mne, aby mne Bůh nechal zemřít.“ Už nechtěla žít, protože už nemohla. Viděl jsem, že jí slzy stékaly přes lící kosti jejího obličej. Odkud ještě brala tu tekutinu, aby mohla plakat, nevím. Její životní oběh se zhroutil, nacházela se v hrozném stavu. Protože jsem určen k tomu, abych se modlil za nemocné, nemohl jsem se přece modlit

za to, aby zemřela. Zdálo se, jako by nemohla zemřít. Prostě na to chřadla.

S vaším pastorem jsem v tom prostoru poklekl, abych se modlil. Když jsem tam klečel, přiletěla tam holubice a začala vrkat. Když jsem skončil modlitbu, pomyslel jsem si, že to byla krotká holubice, která tam někam patřila. Venku bylo mlhavo, jak to většinou v Anglii a vůbec na Britských ostrovech bývá. Ta malá holubice přestala vrkat a uletěla. Postavil jsem se vedle té paní, položil na ni ruce, a vzýval Jméno Pána.

Dnes je tato paní silná a zdravá. „Na křídlech holubice.” Udrží se zevnitř na povrchu čistá. Stejně je to s křesťanem. Je očištěn z vnitřku navenek. To vzdaluje hořkost. Nepotřebuje žluč, aby mohla něco strávit, protože to nejprve vůbec nesní. Je čistá zevnitř ven.

Poznačil jsem si několik věcí o tomto ptáku, ale hodiny utíkají. Ve Starém Zákoně byla holubice používána k oběti, a to na smíření a na očistu. Přečteme si alespoň to místo z 1. Mojžíšové 15:9. O tomto verši budeme přemýšlet. Zde se ptá Abraham, jak by se to mělo stát, a Bůh mu odpovídá skrze své Slovo. Činí to zvláštním způsobem. Začneme 1. veršem. Toto bych nechtěl probrat spěšně.

„Když pak ty věci pomínuly, stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi u vidění, řkoucí...”

(Abram byl prorok, proto měl vidění.)

„Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká. Jemužto řekl Abram: Panovnice Hospodine...”

(všimněte si – Pane, můj Bože – toto bylo vidění.)

„...což mi dáš, poněvadž já scházím bez dětí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude Damašský Eliezer? Řekl ještě Abram: Aj, mně jsi nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým dědicem. A aj, Slovo Hospodinovo k němu, řkoucí: Nebudeš ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude.”

(Zde mu dává zaslíbení. I kdyby Abram hned na to udělal chybu, přece bylo zaslíbení bez podmínky. Ten svazek byl bezpodmínečný. Tenkrát mu bylo už téměř sto let!)

„I vyvedl jej ven a řekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a sečti hvězdy, budeš-li je však moci sčítati? Řekl mu ještě: Tak bude símě tvé.”

(Potomstvo muže, kterému bylo téměř sto let a byl bezdětný!)

„I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost. Nebo byl řekl jemu: Já jsem Hospodin, kterýž jsem tě vyvedl z Ur Kaldejských, abych dal zemi tuto k dědičnému vladařství. I řekl: Panovnice Hospodine, po čem poznám, že ji dědičně obdržím?”

Teď poslouchejte:

„I odpověděl jemu: Vezmi mně jalovici tříletou a kozu tříletou, a skopce tříletého, hrdličku také a holoubátko.“

Obě byly používány jako oběť a představovaly Ježíše. Pak byl svazek uzavřen. Vy víte, jak je rozdělil a co udělal. Když se ve starých dobách uzavírala smlouva, byla dělána písemná smlouva. Zabílo se zvíře, rozpůlilo se, postavili se mezi ně, pak se rozdělila smlouva a každý si z ní vzal kus. Bylo to tak, jak to bylo zvykem v čínských prádelnách. Číňané neuměli psát anglicky. Proto něco napsali na kus papíru, roztrhli to a jednu část si z toho vzali. Určitě si ještě na ty čínské prádelny vzpomínáte. Obě tyto části musely spolu navzájem souhlasit, abyste dostali své prádlo. Hleďte, člověk ho nemohl ošidit, neboť měl ten druhý konec papíru. Vaše jméno se dá zfalšovat, ale kus papíru se ještě jednou přetřhnout nedá. Musel to být tentýž kus papíru.

Tak postupovali v oněch dobách před dávnými časy v orientu, ve Východních zemích. Zabíli zvíře, postavili se doprostřed a roztrhli kus kozí kůže a každý dostal část. Na potvrzení smlouvy byly oba díly přiloženy k sobě a musely navzájem přesně souhlasit.

Co mu ukazoval Bůh zde s těmito obětními zvířaty? Byl to odkaz na Krista. Bůh přivedl Ježíše na Golgotu, rozdělil Ho, vzal tělo do nebe a Ducha seslal na nás. Tentýž Duch, který byl v Něm, musí být také ve vás, aby to navzájem souhlasilo s tělem a aby se na konci času stalo Nevěstou. Tak je to. Nebude žádnou denominací. Bude Slovem, tímtéž, kterým byl On.

Jedno Slovo musí být spojeno s druhým tak, jako buňky v lidském těle. Vy přece víte – když vaše tělo vzniká, není jedna buňka lidská a ta příští psí a ta další prasečí, ó, ne! Ne. Všechno to jsou lidské buňky. Tak je to také s tělem Kristovým. Je úplně a zcela Slovo Boží – ne jen jedna část z něho, ke které by bylo ještě připojeno ústní podání. Ne, je to zcela tělo Kristovo.

Zjistili jsme, že přinesl jak hrdličku tak i holoubátko. Pocházejí ze stejného rodu. Odvolávám se na několik míst z Písma. Všimněte si také 3. Mojžíšovu 12, verš 6. Zde najdeme nařízení, jež byla dána ženě k očištění, když porodila dítě. Jestliže to byl chlapec, musela čekat 33 dní, než mohla přinést holubice k očištění a směla přijít do shromáždění. Měla-li děvčátko, musela čekat 66 dní, než mohla vstoupit do svatyně. Budeme číst 6. verš:

„Když pak vyplní se dnové očištění jejího po synu aneb po dceři, přinese beránka ročního na oběť zápalnou, a holoubátko aneb hrdličku na oběť za hřích, ke dveřím stánku úmluvy knězi.“

Nemohla vstoupit dovnitř, než uplynuly ty dny. Pak musela dát u vchodu knězi svou oběť. Byla to buď hrdlička nebo holoubátko. Obě patří ke stejnému rodu... Holubice byla používána ke smíření, ke smíření za hříchy. Také za očistu za malomocenství, což je symbol na hříchy, se mohly přinést dvě holubice. Jedna z nich byla zabita. Druhá byla ponořena do její krve a nakonec puštěna. Když holubice odletěla, zkropila zemi krví svého kamaráda a krev volala k Bohu: Svatý, Svatý, Svatý je Bůh, Pán.

Nemůžete vidět umírajícího Ženicha Ježíše Krista? Byl zabit, a my jsme byli zkropeni, abychom mohli vyjít svobodni, volní, a mohli volat: Svatý, Svatý, Svatý Pánu!

Jaké nádherné přirovnání. Přál bych si, abych to dokázal vyjádřit.

Hleďte, jak byla holubička, symbol velkého Svatého Ducha, – jak jsme předtím četli v Matouši 3:16, použita Bohem jako znamení. Noé dostal znamení, jak náš bratr právě zpíval. Bůh byl hluboce zarmoucen a nic nemohlo zadržet Jeho hněv, neboť On řekl: „*Ten den, kdy z toho budeš jít, zemřeš smrtí.*” Noé ale našel milost před Bohem a vystavěl podle pokynů, které mu On dal, archu. Byl nesen vodou.

Dovedu si představit, co se v oněch dnech stalo, když říkali: „Tento starý muž, ten starý fanatik, staví tam na kopci archu a říká, že bude pršet. Přece ještě nikdy nepršelo.”

Noé říkal: „Přesto bude pršet.” Představuji si ten den, kdy vešel dovnitř. Nevím už, který den to přesně byl, snad 17. květen. Když Noé vešel dovnitř, zavřel Bůh dveře. Tu přitáhly mraky, začalo pršet, kanály se plnily, prameny z velkých hloubek vyrazily, všechny studny nechaly prýštit svou vodu. Konečně lidé vystoupili na vrchy svých domů. Archa tu stále ještě stejně stála. Po chvíli, když se kolem ní mnozí shromáždili, začala stoupat výš a výš. Lidé tloukli na dveře a křičeli, ale nebylo jim to nic platné. Noé nemohl dveře otevřít. Bůh je zavřel a Bůh je jediný, kdo je mohl otevřít. Tak je to také s Boží „Archou” Ježíšem Kristem. Na Golgotě nám Bůh dveře otevřel, a tak jistě, jako je On otevřel, tak je zase zavřel. Stoupala stále výše, až byla asi míli nad zemí, zatímco se Země ocitla téměř mimo svou dráhu. 40 dní a nocí se takto toulala kolem statků, vytržených stromů atd., a dál přes hory. Konečně se vítr utišil.

Hněv Boží je hrozný. Jeho láska je čistá a božská. Jeho hněv je také božský, stejně božský jako Jeho láska. Musí vykonat soud, protože je Soudce. Je Zákonodárce a zákon bez trestu není zákonem. Proto musí k zákonu dát také trest. Když překročíš zákony Boží, budeš muset strpět trest.

Umíme si představit, že Noé, který se tam potloukal, byl ze všeho toho buráčení a kymáčení nemocen mořskou nemocí. Hněv Boží zničil a drtil. Bylo slyšet křik atd. Pak nastalo ticho, nic se nedělo. Dny ubíhaly. Nic se nedělo. Snad došel zbytek zásob pro zvířata. Nic se nedělo. Začal se sám sebe ptát, jak to vypadá venku, ale ven se nemohl podívat.

Archa byla postavena tak, že měla jen jedno okno, a to nahoře. Když už byl člověk jednou uvnitř, nemohl se dívat po stranách ven, nemohl se dívat nikam jinam než nahoru. Tak je to také s Ježíšem Kristem, Archou. Nemůžete hledět na bližního, nemůžete hledět na nic jiného než na Krista, když jste v Arše. Neboť jsou tam jen jedny Dveře. Dnes ráno jsme o tom mluvili. Musíte vzhlížet stále nahoru, neboť: *„...nikdo, kdo vložil ruku na pluh a pak se ještě ohlíží zpět, není způsobilý pro Boží království...”* – k orání. V arše sice mohl vidět sluneční světlo, ale nevěděl, kde je. Archa se stále ještě toulala po vodě. Mohl slyšet, jak vlny bijí do stran. Ale věděl, že uběhlo mnoho dní, a že voda začala určitě opadávat. Vzal tedy ptáka, ovšem nespolehlivého, takového, kterému se nedá věřit, a zkusil to s ním – pustil ho ven. Byla to vrána. Vrána se už nevrátila, neboť našla venku mimo archu Boží potěšení. Létala z jednoho mrtvého těla na druhé a žrala zetlelé, zdechlinu, která plavala na vodě. Byla při tom úplně spokojená.

Za několik dní to zkusil znovu. Nechtěl vstoupit do hněvu Božího. Proto pustil holubici. Holubice má úplně jinou povahu. Nebyla ani supem, ani žádným jiným požíračem mršin. Může jíst jen něco čistého. Protože nenašla žádné místo, na které by mohla usednout, byla spokojena, že se může vrátit k arše. Noé řekl: „Stále je ještě potopa.”

Čekal ještě několik dní a vypustil ji znovu ven, přičemž se modlil: „Ó, Bože, utišil se nyní Tvůj hněv? Je již Tvůj hněv pryč, Pane? Je po všem?” Řekl si: „Když ji tentokrát vypustím, pokud voda opadla, zůstane tam, a již se víc nevrátí.” Poslal ji tedy pod modlitbou ven. A když byla tam venku pod vedením Božím, vzala do zobáku olivový list, zase se vrátila a klovala na okno.

Bůh použil holubici jako znamení. Vrátila se zpět a tím řekla, že je potopa pryč. Pak otevřel Bůh dveře a oni vyšli ven. To stojí v 1. Mojžíšově 8. V Matouši 3:16, když Boží hněv znovu tížil zemi, použil opět holubice. Nebylo vyhnutí. Panovala noc, nejhlubší půlnoc; církve všechno tak převrátily, že nebylo východiska. Byli falešní učitelé, vznikly různé věci, vznikla různá vyznání. Ale Bůh zase použil holubici. Jeho zaslíbení spočinulo tak velice na Jeho Synu Ježíši, že se s Ním ztotožnil.

Nemohli uvěřit, že by to mohlo být toto děcko, které se narodilo tam ve stáji a bylo položeno do jeslí, které se narodilo dříve, než se jeho rodiče

vzali, jak se říkalo. Neuměli si představit, že by Bůh použil někoho takového jako On. Proto musel být světu představen a potvrzen. Stalo se to toho dne, kdy vešel tam dolů k řece, aby dokázal, že On je to mistrovské dílo Boží. Také o tom jsem dnes ráno mluvil. Byl poslušný a vstoupil do vody. Když dáte pozor, zde je veliké ponaučení. V oné době byl Jan největším mužem na zemi. Ježíš řekl: „*Mezi těmi z žen narozenými není většího, než Jan.*” Až do té doby byl prorok.

Myslete na to: když sestoupí Slovo Boží na kohokoliv na zemi, pak je to prorok. To je vždycky Boží způsob. Věříte, že Ježíš byl Slovem zjeveným v těle? Pak byla jen jediná možnost, jak mohl být představen; přece ne prostřednictvím kazatelů.

Nešel ke Kaifášovi a neřekl: „Kaifáši, představíš Mne?” Kdyby to byl udělal, udělal by tutéž chybu jako David. Probrali jsme to přece posledně v naší lekci. To by se stalo, kdyby šel k církvi a řekl: „Představíte Mne?”

Všimněte si, co se stalo při Jeho narození. Byl narozen ve stínu kostela. Pravděpodobně vyzváněly zvony, ale byli to přece pastýři a tři mudrci, kteří Ho poznali. Nyní byl připraven pro Svou službu. On byl Slovo. Podle velkého plánu Božího může Slovo vyjít jen u proroka. „*Bůh neučiní nic, aniž by předem nezjevil své rozhodnutí svému služebníku proroku.*“ (Amos 3:7) To byl vždy Jeho vzor. Tak to musí být – při otevření Pečetí a při všem ostatním. Vždycky, když dojde na zemi k nějaké důležité události, zjeví to Bůh svému proroku.

Jan byl prorokem, neboť předpověděl, že On má přijít. Jednoho dne se konala na úpatí jednoho kopce diskuse, které se zúčastnili i někteří kazatelé. Říkali: „Chceš nám snad vyprávět, že jsi prorokem? A při tom stojíš v tom bahně?” – ne v církvi, neboť ho nechtěli. „Stojíš tu v tom močálu a říkáš, že přichází hodina, ve které velký Jehova, který tuto oběť nařídil, ten velký Jehova, který zbudoval tento chrám a který sestoupil dolů v Ohnivém Sloupu, nechá přijít den, kdy bude denní oběť odstraněna?”

On řekl: „Přijde Muž, ano, On je již mezi vámi a sejme hříchy.” Kazatelé se na něj zlobili. Jan vzhlédl vzhůru. Čím byl? Prorokem. Tam bylo Slovo a to Slovo přišlo dolů přímo do vody k prorokovi. Tu řekl Jan: „*Hleďte, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.*“ Zde je. On je to! Ježíš neřekl ani slovo a vstoupil do vody. Představuji si to obrazně a přesně mohu vidět, jak ti dva největší muži, kteří kdy na zemi byli, tam stáli. Bůh, Slovo a Jeho prorok.

Všimněte si, v tomto úseku času milosti přišlo Slovo k prorokovi do vody! První zjevení Slova bylo ve vodě. Vidíte nyní, kde začíná zvěst

večerního světla, Nevěsta? Ve vodě. Slovo, opravdové Slovo, se nesmíchalo s články víry, nýbrž přišlo k prorokovi do vody, skrze vodu.

Dávejte pozor! Můžete si představit, jak se střetly ve vodě oči Slova a oči proroka. Ó, to je více než mohu snést. Tam stál prorok, tam stálo Slovo a hleděli si do očí. Prorok řekl: „*Já bych měl být jistě křtěn Tebou, a Ty přicházíš ke mně?*” To, co odpovědělo Slovo, je pravda. Dovolte, abych vám to představil obrazně. „Jane, ty jsi prorokem. Znáš Slovo. Poznal jsi Mne. Ty víš, kdo Já jsem.”

Jan říkal: „*Já bych měl být Tebou křtěn.*”

Ježíš odpověděl: „Ponech, aby se to tentokrát stalo. To souhlasí, ty bys měl být vlastně křtěn Mnou. Ale pomysli, Jane. Jsi prorokem a přísluší nám jako proroku a Slovu každé Slovo splnit.” Zde je zjevení. „Neboť Jane, ty víš, kdo jsem. Jsem Oběť. Podle Slova Božího musí být oběť umyta, než je obětována.” Je to pravda? Beránek byl umyt dříve, než byl obětován. „Já jsem Beránek, proto musím být umyt dříve, než mohu být obětován jako Oběť pro svět. Nech to tentokrát být tak, Jane, neboť nám to přísluší, Slovu i proroku.”

Nemůže v tom být chyba. Všechny tyto věci byly správné. Kdyby se to tak nepříhodilo, byl by Jan stejný jako všichni. On řekl: „Vím, kdo jsi, Pane.”

„Nu”, odpověděl. „Okamžik! Já jsem Slovo. Člověk nežije jen o samém chlebě, ale z každého Slova Božího. Eva jedno překročila, ale ty musíš dodržet každé Slovo. Já jsem Oběť. Musím být před obětováním umyt. Co jsi řekl, Jane, je pravda.”

Jan byl prorokem. Věděl, že se Slovo musí naplnit, nechal to, aby se to stalo a pokřtil Ho. Když byl vyzdvižen z vody, přišlo poselství z nebe na křídlech holubice: „*Toto je Můj milovaný syn.*” Poslal poselství spásy na křídlech holubice, která sletěla z nebe. „*Pokoj na zemi a lidem zaslíbení.*” Pak byla Oběť připravena. Jeho celý život, Jeho služba, vše končilo. Nyní mohlo být vysloveno Slovo, které oznámilo spásu světa. „*Je dokonáno.*”

Holubice je v Bibli užívána jako symbol pokoje. Také pro národy je symbolem míru. Naším zvířetem ve znaku je orl. Jiné národy mají jiné ptáky. Řím má orla, Německo má orla. Mnozí z nich mají tyto velké nebeské ptáky. Ale pro všechny národy symbolizuje holubice mír. Je to univerzální znamení.

Je to tak, jak jednou večer řekl bratr P. Green: „Když zvedneme ruce, je to symbol, že se vzdáváme.” Ve všech národech zvedají lidé ruce, když se vzdávají. Řekl: „Když zpíváte, zvedněte ruce, abyste se plně odevzdali.” Holubice je ve všech národech symbolem míru. Proč jím je? Pro svou mírnost a nevinnost. Proto je symbolem míru.

Ještě něco zvláštního je s tou holubicí: Je to pták, který miluje svůj domov. Zůstává ráda ve svém domově.

Jinou její vlastností je, že si zůstávají vždy navzájem věrni. Holubice a holub se navzájem neopustí. Samička dostane v době páření svého samečka. Hleďte, to je čest pro velké Boží tvůrčí dílo. Proto stvořil Evu jako vedlejší produkt. Kdyby byla stvořena jako jiné ženské bytosti, pak by našla také v době páření svého partnera. Ale u ní je to možné vždycky. Tak je to. Tím se nebudeme blíže zabývat, neboť jsem to již vyložil v „Manželství a rozvodu” .

Je však počestná a ctnostná. Víte, jak jsem o tom mluvil před několika večery. Všimněte si, má velikou zodpovědnost.

Holubice je svému partnerovi vždy věrná – vždycky! Nikdy se navzájem neopustí. Smím se zde maličko pozdržet a něco říci? Opravdová Nevěsta – ženská holubice – je svému Partnerovi také věrná. Nebude zavádět žádné články víry, žádné denominační učení, nic světského. Zůstane svému Manželovi, Slovu, vždy věrná.

Na základě své lásky k domovu je používána s úspěchem jako poštovní holubice. Protože svůj domov tak miluje, je ji možno vypustit kdekoli a ona se vždy zase vrátí zpátky domů. Najde domov.

Trochu to pozvedne, pak porozumíte, křesťané, co míním. Najde vždycky cestu domů. Proto je používána jako poštovní holubice. V době války byla používána jako kurýr zpráv a i dnes se tak děje. Takže vidíte, že holubice je používána jako posel jak Bohem, tak také lidmi. Holubice je posel. Byla poslem pro Noé, řekla mu, že je opět pokoj. Později byla použita Bohem, aby potvrdil, že toto byl Jeho Syn, Oběť, která měla přinést pokoj na zem a požehnání lidem. Byla použita jako posel.

Zde mne napadá jedna malá událost, kterou jsem jednou četl v knize. Nejsm si jist ve které knize to je, snad v „The Decline of the First World War”. Nevím přesně. Když to v ní nenajdete, pak jsem se zmýlil. Četl jsem to již před mnoha lety v nějaké knize. Bylo to opravdu dramatické, co se tam odehrálo.

Američtí vojáci byli uzavřeni německou palbou z kulometů. Nacházeli se v kotli. Vy, kteří jste vojáci, bezpochyby víte, že to byl výzvědný oddíl. Byli uzavřeni a měli již málo munice. Němci se tlačili silnými jednotkami všude kupředu. Věděli, že by všichni brzy padli, kdyby nedostali posilu, pomoc, neboť Němci přicházeli z kopce dolů, byli již v dohledu a brzy by na ně zaútočili.

Tu jednomu z nich napadlo, že má u sebe jako talismánek holubici. Věděl, že tato holubice, kdyby odtud vyletěla, přinesla by zprávu do hlavního stanu posádky. Tak si sedli a napsali zprávičku: „Jsme v tom

a v tom postavení, uzavření tam a tam. Jsme bez munice. Za několik hodin se budeme muset vzdát, nebo budeme pobiti.” Připevnili cedulku na nohu té malé holubice a vypustili ji.

Je to pták, který miluje svůj domov. Co tedy udělala? Letěla zpět domů, aby se dostala k svému partnerovi. Děkala si o něj starosti, proto chtěla bezpodmínečně domů.

Když vzlétla, pochopili Němci, oč jde. Ihned jednali a střelili na holubici. Jeden ji trefil kulometnou kulkou kalibru 30, která ji zlomila nohu. Jiné kulka jí vytrhla kus ze zad. Také na hrudi byla zraněna. Na jednom křídle byla ustřelena špička, proto letěla nakloněna na stranu. Ale získala výšku a nakonec to dokázala. Zraněná, poškozená, plná šrámů, krvácející spadla s poselstvím do tábora. Byla to velkolepá holubice.

Ale můj bratr Izaiáš 53 nám dává zprávu o Jednom, který opustil Svůj domov a vše, co Mu bylo drahé:

„On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše, kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.”

Nemoc, pověra a ďábel nás uzamkly. Nebylo cesty, jak se dostat ven. Církev šla opačnou cestou. Odchýlili se, a přiklonili k denominačním věcem. Byli saduceové a farizeové, kterým šlo o čištění hrnků a pánví. Slovo Boží bylo postaveno mimo sílu.

Ale přišla tato holubice. Bylo jen jediné, co se mohlo stát: musel přijít Vykupitel. Byl zraněn a rozbit, mučen a přece znal svou cestu zpět domů. Z kříže na Golgotě, kde Ho zranili, zmučili, zbili, a kde se na Něj vrhli jako smečka vlků, vystoupil k bránám nebeským a zvolal: *„Dokonáno jest!”* Dokonáno jest! Jste volní. Nemoc teď může být zhojena. Hříšníci mohou být zachráněni. Zajatci mohou volně vyjít. On byl v tomto velkém boji, ve kterém všechno stálo proti Němu, tak zraněn a zbit, jak zvolal básník:

„Skály pukaly a slunce ztratilo svou zář, Můj Spasitel sklonil svou hlavu a zemřel, ale opona, která se roztrhla, uvolnila cestu do nebeské radosti a k nebeskému dni.”

Celý svůj život jsem byl nervózní. Už jako malého chlapce mne přepadalo něco, co mne znepokojovalo. Přibližně každý sedmý rok se to u mě opakovalo. Dr. Jack to ještě ví, když jsem tenkrát začínal a musel jsem na rok přestat, protože se něco stalo.

Pamatuji se ještě na den, kdy zpívala Juanita Kelly. Po smrti jejího muže se provdala za bratra Kelly. Také Jeanne Anna byla u toho. Mám její fotografie. Spolu se sestrou Moore tvořily trio. Zpívaly píseň, kterou

nikdy nezapomenu: „Looking Beyond the Sunset”, bratře Jacku, asi se na to pamatuješ. Přišel jsem právě z Floridy. Jaká výborná děvčata!

Vím ještě, že tyto dívky byly ono ráno s jednou malou skupinou letničních ze severu, z krajiny kolem Michiganu, u bratra Hoopera. Nedávno jsem ho zde večer viděl. Nyní tu asi bratr Hooper není. Jsi tady, bratře Ede? Myslím, že ne. Jeden večer tu byl. Mnozí z vás ho znají. Když jsem já a on a Hooley odjízďeli, stála ta děvčata tam na rohu a zpívala tu píseň a dala každému z nás žlutou růži, kterou vzala ze svých vlasů. To bylo tam, kde byla uzdravena ta duševně chorá a kde se staly veliké věci.

Šel jsem ulicí a byl jsem tak šťasten, jak jen člověk může být, – když to na mne najednou přišlo. Teprve o rok později jsem se zase mohl vrátit na misijní pole. Téměř mě to zabilo.

Vždycky jsem říkal, že nevím, co je to vidění. Jako chlapec jsem vždycky říkal: „Ale kdybych jednou upadl do takového transu a viděl to, byl bych uzdraven.” Vždycky jsem chtěl jít na kliniku Mayo, aby lékaři zjistili, co není v pořádku. Dostávám příliš mnoho žaludečních šťáv. Jack mi doma velice pomohl. Mohl jsem chodit jen po domě. Horká, mazlavá tekutina vycházela z mých úst. Přesto jsem šel na pódium a modlil se za nemocné, kteří na tom byli dvojnásob tak špatně, a oni byli uzdraveni. Položil jsem ruce na jednoho muže, který měl rakovinu a ona zmizela z jeho obličeje během té doby, kdy tam stál. Já sám jsem byl ale tak nemocen, že jsem nemohl stát zpříma.

Nedovedete si představit, jak jsem trpěl, jaké duševní zatížení to bylo. Přicházelo to každý sedmý rok; celý můj život. Nyní jsem došel k sedmkrát osmi. Byl jsem zoufalý; plakal jsem, žebral a prosil. Vzpomínám si, že jsem měl konečně dost peněz, abych mohl jít do kliniky Mayo a nechat se prohlédnout. Říkali mi, „tam se zjistí, co máš.” Moje žena i já jsme se vydali s Becky a Sárrou, která byla ještě malá, do kliniky Mayo. Začal jsem právě se svou uzdravovací službou. Dělal mi mnoho vyšetření.

V noci, dříve než jsem měl mít příští jitro závěrečné vyšetření, jsem se vzbudil, posadil se na posteli a hleděl kolem. Tu jsem před sebou uviděl malého chlapečka, který vypadal tak jako já, asi v sedmi letech. Hleděl jsem na něj – a to jsem byl já! Stál vedle starého pahýlu stromu.

Každý z vás, myslivců, kteří lovíte veverka, ví, že můžete holí otírat takový uschlý pahýl, a že se tím pak všechny veverka vyplaší, které jsou uvnitř pahýlu. Viděl jsem, že uvnitř byla veverka a pomyslel jsem si: „Jakýpak druh veverka to je?” Zadrblal jsem na to. Když jsem to udělal, podíval jsem se tam a viděl jsem tam sebe ve stáří 38 let. Ten malý chlapec zmizel. Drbal jsem ten kmen stromu a z dutého kmenu vyšla maličká veverka. Byla tmavá, skoro černá. Zdálo se, jakoby z ní vycházely

proudy; měla malá, kulatá, lesknoucí se očka. Ještě jsem neviděl nikdy nic, co by vypadalo tak zle. Podobala se spíš lasičce, než veverce.

Dívala se přímo na mě. Otevřel jsem ústa, abych něco řekl. Když jsem to udělal, dřív, než jsem mohl mrknout, skočila mi do úst a seaběhla dolů do žaludku. Skoro mě to roztrhalo na kusy. Když mě to vidění opustilo a já jsem přišel k sobě, zvedl jsem ruce a křičel: „Ó, Bože, smiluj se! Zabije mě to!”

Tu jsem slyšel z druhého konce hlas: „Mysli na to: je jen 6 palců dlouhá.”

Jak mnozí tuto příhodu slyšeli? Často jsem ji vyprávěl lidem, kteří chodí do sboru.

Trpěl jsem zrovna tak jako předtím. Příští den mne prohlíželi bratři z kliniky Mayo. Řekli: „Tvůj otec byl irského původu; pil, tvoje matka byla napůl Indiánka. Jsi tedy také skoro míšenec. Jsi takový uzlík nervů, že se toho nikdy nezbavíš. Jinak jsi zdrav... Tohle je ale něco, co přichází z duše a co se nedá kontrolovat.”

Mínili: „Když tak člověk zemře, může se u něho udělat pitva a nic se nenalezne, protože jej duše opustila.” To znamenalo: „Nikdy se toho nezbavíš.”

Můj starý lékař mi řekl: „Můj otec to měl také a zemřel v 85 letech.” Nebo v 90, přibližně v takovém věku. Vyprávěl: „Jeden nebo dva měsíce před jeho smrtí jsem ho ještě vyšetřoval. Celý život to čas od času zase znova dostával.”

Říkal: „Někteří lidé, kteří se příliš rychle rozruší, to mají. Tento druh může být pro člověka smrtelný. U jiných se to projevuje tak, jako u některých žen v době přechodu: Pláč. Člověk je nějak sklíčený. Dříve se tomu říkalo trudnomyslnost. To člověka neopustí.” Řekl: „Když to na tebe přijde, produkuje tvůj žaludek příliš mnoho kyselin; člověk je jednoduše rozladěn.”

Odpověděl jsem: „Ale nedělám přece nic, čím by to mohlo být způsobeno, jsem šťasten.”

Odpověděl: „To je v pořádku. To člověk nemůže vůbec ovlivnit. Budeš to mít vždycky.” Och, jaká odvahu beroucí vyhlídka!

Ale ta slova: „Mysli na to, že je to jen 6 palců dlouhé”, mě neopouštěla. To vám může potvrdit moje milá paní, která tam sedí. Rok co rok jsem na to myslel.

Dříve než jsem cestoval do zámoří, byl jsem zase jednou doma a šel jsem na hon veverek. Když jsem vyskočil u bratra Banks Wooda, který dnes

večer poslouchá, z auta a začal stoupat do kopce, bylo mi, jakoby mi srdce mělo vyskočit z těla.

Ptal jsem se Dr.Sama Adaira: „Čím to je?“

Řekl: „Jestli to budeš mít příště, nech si udělat EKG.“

Odpověděl jsem: „V pořádku.“ O rok později jsem to měl zas a nechal jsem si udělat EKG.

Řekl mi pak: „Se tvým srdcem je všechno v pořádku. Je to jen tvá nervozita.“ Tenkrát to začalo být horší.

Jiný doktor, se kterým jsem sprátcen, mi řekl: „To je tvé srdce, chlapče, buď raději opatrný.“ To bylo ten rok, kdy jsem volal bratra Moore, aby požádal někoho jiného místo mne kázat. Já jsem byl právě společně s bratrem Fredem na honu na kozy a mohl jsem běhat na míle daleko, jak jsem to dělal v šestnácti letech. Neměl jsem vůbec žádné potíže. Když jsem se vrátil, vyprávěl jsem o tom Samovi. „Přesto něco nesouhlasí, buď opatrný.“

Pak jsem viděl ve vidění nějakého starého lékaře se stetoskopem v ruce. Stál onen den přede mnou a řekl: „Nenech si namluvit, že je to tvé srdce, neboť je to tvůj žaludek.“

Pomyslel jsem si: „Těchto slov se budu držet, neboť to bylo vidění.“

Dříve, než jsem jel do Afriky, musel jsem se nechat očkovat. Musel jsem mít několik očkovaní, neboť je to zákonem předspsáno. Když jsem to očkovaní dostal, řekl: „Nemohu u tebe nalézt nic, co by bylo v nepořádku.“ Tvůj krevní obraz je, jako by ti bylo 16 let. Nemohl bys být zdravější. Tvé srdce je dost silné na to, aby tě nechalo žít 100 let. Plíce a všechno ostatní je v pořádku. Nemáš ani cukrovku, ani nic jiného.

Řekl jsem: „Srdečný dík.“ Prohlédli mě důkladně, protože jsem potřeboval potvrzení pro zdravotní úrad. Ptali se mne: „Víte, jestli vám něco chybí?“

„Nic, mimo překyselení žaludku.“ Mínil: „Vysvětlím vám to, co to je.“

Řekl jsem: „Ó, vyšetřovali mě. Byl jsem u Mayo-bratří.“

Říkal: „Ale počkejte přece: Někdy je žaludeční vřed tak malý, že není prostředkem zvětšujícím kontrast viditelný, a někdy je tak veliký, že jsou na rentgenovém snímku vidět jen obrysy. Docela malý žaludeční vřed by vidět nebyl, protože se dostatečně neodráží. Mohlo by to být dokonce mnoho takových malých vřidků.“ Řekl: „Znám jednoho starého doktora, který nedávno vyvinul přístroj. Budete uspán a zavedou vám rourku jícnem do žaludku. Pak se do žaludku mohou doopravdy podívat a vidět, co s tím není v pořádku.“ Řekl: „Je stejného druhu jako vy: Je křesťanem. Proč k němu nejdete?“ Napsal jsem si jeho jméno: Dr. Ravensworth. Když

jsem se vrátil, vypravil jsem se k tomu starému lékaři. Je to jemný starý pán, pochází z jednoho indonéžského ostrova, bývalé holandské kolonie, z tradiční misionářské rodiny. Už o mně slyšel a četl moji knihu. Stiskl mi ruku a řekl: „Bratře Branhame, jsem rád, že pro tebe mohu něco udělat. Řeknu ti, co máš dělat. Příští týden půjdeš do nemocnice, ale předtím mě zavoleáš. Musím tě lehce narkotikovat, potom budeš pět minut spát.”

Moje malá dcera zrovna takovou dostala, protože jí měli tahat zub, a též dcera bratra Normana. „Pětiminutový spánek mi neuškodí”, pomyslel jsem si. Souhlasil jsem s tím, aby se tam podívali.

Příští ráno jsem se zvedl v posteli, rozhlédl se na druhou stranu dvojpostele. Moje žena se ještě neprobudila. Podíval jsem se oknem na ty velké Catalinské hory, které jsou odtud, co bydlíme, vidět a hleděl jsem tam, kde mi Anděl Páně vložil do ruky meč. Kde se také objevilo těch sedm andělů, jak jste to viděli na obrázku; kde se udaly velké věci.

Když jsem se tak díval, viděl jsem se zase stát u toho starého stromu, kde byla ta veverka. Podíval jsem se tam přesněji a pomyslel si: „To je přece dutina té veverky. Jestlipak tady stále ještě je?” Když jsem zadrbal do kmene stromu, vylezla ven a rychleji, než jsem mohl mrknout očima, skočila na mne. Byla to nejzvláštnější veverka, jakou jsem kdy viděl. Museli byste znát mou službu, abyste rozuměli těmto symbolům. Ale minula mi ústa, trefila mou hrud' a spadla dolů. Když se to dělo, slyšel jsem někoho říkat: „Vydej se do Catalinských hor.”

Otočil jsem se a zeptal se: „Medo! Jsi vzhůru miláčku?” Vzbudil jsem ji.

Ptala se: „Co se děje?” Bylo přibližně 5 hodin ráno.

Řekl jsem: „Hleděl jsem tady ven a viděl jsem zase tu veverka, miláčku.”

„Kterou veverka?”

„Tu samou, kterou jsem viděl v klinice Mayo. Ale víš co? Tentokrát se jí nepodařilo skočit do mých úst, ale odrazila se od mé hrudi.” Řekl jsem: „Buď veleben Bůh!” Od té doby co jsem byl chlapcem, jsem toužil po tom, aby se tohle stalo. Ještě dříve, než jsem vůbec věděl, co je to vidění, jsem vždycky říkal, že budu uzdraven, jakmile to uvidím. Neboť tak, jak mi to On říká, tak to se mnou bude.

„40 let jsem na to čekal a nyní se to stalo.”

Měl jsem to vidění krátce předtím, než jsem šel do kliniky Mayo, kde mi pak sdělili nález. Moje matka je již nyní v nádheře. Byla to zvláštní žena. Měla v celém svém životě jen asi tři-čtyři sny, které ale byly vždycky pravdivé. Pak mi je vyprávěla, ale sotva začala vyprávět, řekl jsem: „Zadrž, mami, řeknu ti zbytek snu.”

Když mi někdo vypráví nějaký sen, který mám vyložit, tak mi nikdy neřekne docela přesně, jaký byl. Ale já ho pak vidím ještě jednou – vidím přesně, co se vám zdálo. Pak mi On řekne, co to znamená. Nemusíte mi ten sen vyprávět, On sám mi ho ukáže. Když ho pak vidím, mohu říci: „Ty jsi mi toto neřekl a toto nevyprávěl.“ Bůh, který může sen vyložit, může ho také ukázat. On může sen ukázat a On ho může vyložit.

Není takový případ také v Bibli? Právě na to musím myslet. Bylo to u Daniele nebo u Joele? V každém případě to někde v Bibli je. Právě mne napadlo, že tam stojí: „*Kdybyste mi mohli oznámit sen a jeho význam...*” To řekl Nabuchodonozor. To souhlasí.

Kouzelníci ho prosili: „Vyprávěj nám ten sen.”

Odpověděl: „Už ho nevím.” Právě na to musím myslet. To souhlasí.

Když jsem jednou přišel domů, řekla mi maminka: „Billy, pojď sem, sedni si”, a pokračovala: „Měla jsem zvláštní sen. Zdálo se mi, žes byl nemocen a ležel téměř v umírání. Jako vždycky to byly bolesti tvého žaludku.”

„Viděla jsem, jak z nebe slétlo 6 bílých holubic. Vrkaly, utvořily písmeno S a sedly si na tvou hrud. Prohlížel sis je, a ta nejpřednější se ti snažila něco říci. Byly to opravdu lesklé bílé holubice. Položily hlavičky na tvou hrud a vrkaly. Nemohla jsem tomu rozumět. Jednoduše vrkaly.”

Řekl jsem: „On, vidím to! Chvála bud” Pánu! Utvořily zase písmeno S, stoupaly, vrkajíce, k nebi a vracely se domů.”

To malé zvířátko, které jsem viděl, bylo asi 6 palců dlouhé. Počet holubic, které matka viděla, byl 6. Číslo 6 je neúplné. Týká se lidského utrpení. Přicházelo stále znova a znova. Věděl jsem, že jednoho dne uvidím tu sedmu.

Když jsem ono ráno viděl to vidění, vstal jsem. Poslechl jsem Pána. Odvedl jsem do školy svého syna Josefa, který teď poslouchá v Tucsonu. Odvedl jsem ho tedy do školy a řekl Mědě, že nevím, kdy se vrátím.

Jel jsem na úpatí catalinských hor a stoupal odtamtud až k místu, kde Anděl Páně vložil do mé ruky meč. Bylo ještě brzy ráno a já jsem stoupal nahoru. Místo, abych se dal k vrcholu obvyklou cestou, kde je mnoho hadů a škorpiónů, však víte, jak to v Arizoně je – zahrnul jsem doprava, protože mi něco říkalo: „Jdi doprava.” Udělal jsem zacházku, šel kolem těch obrovských skal, které jsou mnohem větší než tato budova, a chtěl jsem úplně nahoru, kam málokdy někdo přijde.

Asi v 11 hodin jsem šel do malého kaňonu. Nachází se na stezce divoké zvěře. Svlékl jsem si košili a nesl klobouk v ruce, protože jsem byl úplně mokrá, propocení. Když jsem se blížil k tomuto malému kaňonu, cítil jsem přítomnost Pána. S kloboukem v ruce jsem se rozhlížel a myslel si:

„On je někde zde. Víím, že je tady.“ Přemýšlel jsem: „Oč jde?“, udělal jsem ještě několik kroků a řekl: „Pane, Ty tu někde jsi.“

Podíval jsem se na pěšinu a tam ležela ta malá veverka. Chtěla na něco skočit, ale minula to a skočila do kaktusu. Její hlavička, hrud i žaludek byly propíchnuté. Byla mrtvá. Tato zvláštní veverka minula má ústa a skočila do kaktusu. Hlas Pána pravil: „Tvůj nepřítel je mrtev.“ Stál jsem tam a chvíl se.

Za normálních okolností by ji již musely sežrat vrány. O několik dni později jsem zabil hada. Ležel na cestě sotva půl hodiny. Tam nahore všude stále poletují sem a tam orly a vrány. Okamžitě to seberou. O několik dní později jsem zabil korálovou zmiji, to je ta nejnebezpečnější, kterou máme, a nechal jsem ji tam ležet. Cestou zpět jsem ji chtěl vzít s sebou, abych ji ukázal, ale vrány a krkavci, kteří tam nad ní létali, ji již odnesli. Ale ta veverka tam ležela již dva dny, totiž od té doby, co jsem viděl to vidění. Myslím, že to bylo v sobotu a v pondělí jsem šel nahoru. Tady tedy ležela a byla mrtvá. Otočil jsem ji botou. Šel jsem zpět a opět jsem si sedl, chvíli jsem tam plakal a modlil se, zatímco jsem hleděl dolů na Tucson, který ležel vzdálený několik mil pode mnou.

Později jsem šel zase na to místo – ještě tam stále ležela. Když jsem se vrátil opět do jeskyně, sestoupil na mě opět Duch Boží. Šel jsem tam ještě jednou a pak sestupoval z hory dolů. Když jsem přišel domů, řekl jsem své ženě: „Miláčku, já nevím jak, ale té věci se zbavím.“

Když mne prohlížel Dr. Ravensworth, řekl: „Je to úplně nemožné, že budeš zdrav.“ Dal mi Denthonal-střík, který měl působit 5 minut a já jsem spal 10 hodin. Tyto věci, dokonce i tableta acylpirinu mě prostě skácí. Dal mi injekci a zavedl hadici. Když jsem přišel třetího jitra k sobě, řekl: „Vážený, nepřipadá mi to lehké ti to říci, ale stěny tvého žaludku jsou úplně ztvrdlé, jsou vysušené.“ Neznal jsem předtím to označení, ale použil výraz „Gastritis“. Hledal jsem pak ve slovníku a tam stálo: Něco, co je vysušené. Řekl: „Toho se nezbavíš, to bude stále.“ Byl bych býval velice demoralizován, kdyby mi Pán neukázal to vidění. Příští den něco řeklo: „Jdi zpět do hor.“ Místo, abych šel obvyklou cestou, byl jsem tentokrát veden, použit jinou. Zastavil jsem se a náhle jsem viděl před sebou sedět tu sedmou bílou holubici. Dívala se na mne. Protřel jsem si oči a řekl: „Určitě je to vidění. Určitě.“ Opět jsem se tam podíval a řekl: „Malé holubičko, odkud přicházíš?“ Byla tak hezká a bílá, že by to mohla být holubice domácí. Ale byla tam venku v té pustině.

Všemohoucí Bůh, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, jehož služebníkem jsem a jehož Slovo leží otevřené přede mnou, ví, že říkám pravdu a nelžu. Tam seděla ta holubice a dívala se na mne. Šel jsem

kolem a myslel si: „Určitě je to vidění.” Otočil jsem hlavu a podíval se zpět. Stále tam ještě seděla. Měla sněhobílá křídla – tak bílá – žluté nohy a žlutý zobák. Seděla tu a hleděla na mne. Hleděla k Západu. Obešel jsem ji, ale za žádnou cenu bych se jí nedotkl. Pak jsem šel po cestě nahoru a podíval se zpět. Stále tam ještě seděla a pozorovala mne. Bratře, jakožto syn Abrahamův, nehledím na to, co mi říkal lékař. Budu přesto zdrav. Třetí den jsem šel zpět. Vystoupil jsem vysoko. Mnozí z vás vědí o tom náčelníkovi indiánů, který jel na západ. Něčím byla má pozornost přilákána na velkou skálu. Bylo to kolem poledne. Znělo: „Polož na ni ruce a modli se.” Bůh v nebi ví, že je to pravda. Položil jsem ruce na skálu, vzhlédl k nebi, a začal se modlit. Tu jsem uslyšel hlas, který přicházel z vrcholu skály. „Proti čemu se opíráš svou hrudí?” Pak jsem se odklonil zpět. Má ramena, vlastně celá horní část těla byla nahá. Bylo horko. Podíval jsem se tam. Na skále stála slova „Bílý orel”. Přesně to bylo řečeno ve vidění, totiž že skrze to bude příští zvěst vynesena. Byl jsem tak rozrušen, že jsem spěchal domů, hned příští den jsem vzal aparát, jel zpátky, a udělal z toho fotografii. Stále tam ještě bylo napsáno „Bílý orel”. Nějak to vím. Říkám vám, dříve, než se to stane. Bezesporu je ten doktor dobrým lékařem. Považuji ho za výborného člověka. Ale vím, že se toho zbavím. Je to hotové. Stalo se! Budu zdrav.

Na to jsem myslel, když Ernie před chvílí zpíval tu píseň „Na křídlech holubice”. Jak byla ještě ta melodie? „Ernie, zazpíval bys to ještě, prosím?”

*Na křídlech sněhobílé holubice
posílá Bůh svou čistou, nádhernou lásku,
jakožto znamení shora
na křídlech holubice.*

Pokud vím, zpíval Ernie dvě sloky. Dám vám třetí:

*Ačkoli jsem mnohým způsobem trpěl,
o uzdravení volal dnem i nocí,
nevzpomněl jsem na víru,
Otec tam nahoře na to myslel,
dal mi znamení na křídlech holubice.*

Drahý Bože, děkuji Ti za tyto věci, Otče, dal jsi znamení Noé. Dal jsi znamení světu, dal jsi znamení mně. Příští den jsem viděl letět orla. Ó, Bože, nyní se objeví zvěst.

Prosím, o Bože, aby mne vedla nebeská Holubice. Dopuť to, Pane. Dovedla mne k víře, kterou jsem předtím neměl. Já vím, ó Bože, vím, že bude všechno dobré, proto Ti za to děkuji, Otče.

Pane, sešli dnes večer svou zvěst na křídlech Holubice Slova dolů. Daruj to, Pane, drahý nebeský Otče. Kéž by Tvá veliká Holubice víry dnes večer padla do srdce každého jednotlivce, který přijde na toto pódium, a též do všech, kteří jsou shromážděni v celé zemi, kéž by jim dala víru pro jejich uzdravení, Pane. Myslete na to, že u Boha neexistuje uznání osoby. Poslal zvěst Noé; poslal zvěst Janovi; poslal ji mně a může ji poslat i jiným. Modlím se, aby Holubice nyní vzlétla do každého srdce a svým zlatým zobákem zašeptala: „Mými ranami, mými jizvami, jsi uzdraven.“ Ó, Bože, daruj, aby naše přestupky byly vyhlazeny, aby naše hříchy byly odpuštěny, a aby naše nemoci byly uzdraveny. Je to ve Tvých rukách, Otče. Ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Nechtě své hlavy ještě okamžik skloněny.

Kolik je vás zde, kteří by mohli říci, a kteří by to mohli udělat: „Bratře Branhamo, celý život jsem byl převrácený. Chtěl jsem sloužit Bohu. Dnes jsem ale připraven, vzdát se. Pros Boha, aby tato Holubice dnes večer vlétla do mého srdce. Cítím, jak se její křídla pohybují a jak vchází dovnitř.“ Zvedněte ruce, prosím; zde u posluchačů, kteří jsou vidět se to děje v celé budově.

Zvedněte ruce také vy v celé zemi, ve shromáždění bratra Hunta a bratra Colemana, bratra Lee, tam v Tucsonu, v Branhamově kapli a na západním pobřeží, a tím dosvědčte: „Chtěl bych, aby ta Holubice dnes večer vstoupila do mého srdce a přinesla mi na křídlech sněhobílé Holubice – Ducha Svatého – tu drahocennou Boží lásku. Přines mi ji dnes večer, Pane, vlož do mého srdce víru, kterou potřebuji.

Ve Jménu Ježíše Krista se modlím, ó, Bože: odpusť naše hříchy. Zraněná Holubice dala poselství: „DOKONÁNO JEST“, ó, Bože. To věříme. Daruj nám důvěru tomu věřit. Za to prosíme ve Jménu Ježíše. Amen.

Na křídlech sněhobílé holubice...

Odkud přišla tato holubice? Nevím, nemohla být tam venku v pustině. Ne, ne. Nemohla tam být. Proč byla bílá? Nebeský Bůh ví, že byla tak bílá jako má košile.

Tam seděla.

Na křídlech sněhobílé holubice...

Nečiní nás to pokorné? Podejme si navzájem ruce a zazpívejme si to ještě jednou:

Na křídlech sněhobílé holubice...

Zvedněte ruce k Němu a zpívejme ještě jednou:

Na křídlech sněhobílé holubice...

Proč uzdravil nyní mne, starého muže, který celý život trpěl? Věřím, že po této stezce ještě jednou pojedu. Musím přinést zvěst. Dnes večer řeknu svému Otcí: „Pane, Tvůj služebník je připraven ke službě.” Jak Jackson mladší viděl před nedávném ve snu, že holubice vstupují dovnitř okny. Jsem připraven. Amen.

(bratr Branham zpívá)

Nech nás věřit, že On nyní působí mezi posluchačstvem.

(bratr Branham zpívá)

Vy všichni, kteří jste na této straně a máte modlitební lístky, přijaté touto dobou dopředu.

(bratr Branham zpívá)

Vy na této straně, jděte do levé chodby, máte-li modlitební lístek.

(bratr Branham zpívá)

Odkud přišla ta holubice tam v té pustině? Chtěl bych říci následující: Bůh věděl, že Abraham potřebuje beránka jako znamení. On je Jehova-Jireh – „*Pán, který se nám postará o obět*”. Pomyslete jen, tentýž Bůh poslal skrze stejnou inspiraci Holubici k témuž druhu lidí. On je stále ještě Bůh – Jehova-Jireh, který se může postarat o všechno, co On potřebuje.

Nechcete nyní, zatímco půjdete touto modlitební řadou, prosit Boha o to, aby se postaral o to, abyste dostali na křídlech Holubice Ducha Svatého do svého srdce, víru, že budete uzdraveni?

Přál bych si, abyste přišli všichni. Prosím nyní za to. Bratr Brown je na svém místě. Bratře Jacku, co říkáš? No dobře. Ti, kteří se postavili sem, půjdou nejdříve. Pak přijde toto oddělení. Pak budou následovat ti od zadního křídla a potom přijde zbytek. Za ty všechny se máme modlit.

Jsem si jist tím, že nebudeme spěchat, ale necháme si trochu času na to, abychom se mohli, pokud bude možné, modlit za každého jednotlivého. Svě poselství jsem zkrátil, abych mohl mít tuto modlitební řadu. To nás všechny napadlo.

Tato modlitební řada je „vzpomínkovou řadou”, jako vzpomínka na dobu, kdy ji nechávaly přicházet ženy od bratra Jacka Moore a bratra Younga Broovna, a vy jste přišli se mnou do Kalifornie a skrz celou Arizonu, pustinou a modlili jste se za nemocné.

Víte, že ještě nyní žijí lidé, kteří tenkrát leželi na smrt nemocní? Stále ještě žijí, protože jsme dali vsazení. Co se s tím stalo? Způsobilo to, že v každém sboru v celé zemi nastalo Boží uzdravování, nyní dokonce i mezi presbyteriány a jinými. To jim zavřelo ústa, neboť jen Bůh mohl někoho pomazat, kdo byl schopen zabít Goliáše. Tím se ukázalo, že je to možné,

a druzí získali odvahu a šli kupředu. To souhlasí. Může se to stát ještě jednou, neboť On posílá stále ještě svoji lásku na křídlech Holubice.

Křestané, chtěl bych, abyste naslouchali. Kdybych se tamhle postavil a vypočítával vám všechny ty nadpřirozené věci, které jsem nejméně jen za poslední tři roky zažil, pak bych zde stál ještě příští sobotu večer a vyprávěl vám o nich. Moc o tom nemluvím, protože to zní téměř nemožně, ale říkám vám pravdu. Souhlasí to přesně. Žijeme pod vedením velkého a mocného Jehovy, téhož, který byl s proroky Starého Zákona, a který byl s Církví Nového Zákona. Dnes je zde a vybírá si Nevěstu z národů, svému Jménu. Věřte tomu! Můžete tomu uvěřit, lidé? Jestli jste někdy věřili, tak tomu věřte nyní! Přál bych si, abyste to udělali. Nevíme, co se ještě dnes večer stane. Nevíme, co se přihodí. Jsme ve velikém očekávání.

Prosím vás ve Jménu Ježíše jako jeho služebník. Víím, že v takovémto shromáždění se může přihodit všechno. Jestli mi věříte jako Jeho služebníkovi, ale máte ještě sebemenší pochybnost, nevíru – jestli ještě sebemeně z toho je ve vašem srdci, pak prostě Otce, aby to od vás nyní vzal. Pak přijdete s pravou vírou. Pokládání mých rukou vám nic nepomůže, bude to jen tenkrát, jestli se to předtím ve vás stalo. Ale jakmile se to stane, bude to rozníceno a vy budete uzdraveni. Budete v to věřit.

Nyní se budu modlit za každého z vás. Zatímco se to bude dít, položte si navzájem na sebe ruce a každý se vždycky modli za tu osobu, na kterou vložil ruce. Pak přijďte modlitební řadou. Položte nyní ruce na někoho, kdo je již s vámi v modlitební řadě.

Drahý Bože, nevím, jak jinak bych měl tyto věci říci, Pane. Tím jen, že musím říci pravdu. Ty jsi dnes večer mým Svědkem, že říkám pravdu. Má víra, Pane, je mé vlastní uzdravení v budoucnosti. Nevím kdy, nevím jak, nerozumím tomu. Ale věřím tomu. Pane, že jsem dostal znamení shora. Sedmá holubice konečně přišla. Sedmý coul, jak to bylo ukázáno na zvířeti, bude brzy u konce. Je pryč.

Ó, Bože, chtěl bych sloužit Tvému lidu. Proto Tě prosím, ó, Bože, abys nás dnes večer tak pomazal, že ten, na koho vždycky položíme ruce, bude uzdraven; ne proto, že to jsme my, nýbrž proto, že jsme poslušni Tvého příkazu. Ty jsi řekl: „*Tato znamení budou provázet ty, kteří zde věří.*” Pane, pomoz mi věřit, a pomoz jim, aby jejich srdce bylo úrodnou půdou pro víru. Kéž by byli, ke cti Boží, všichni nemocní a trpící, kteří jsou v této budově i v celé zemi, poslušni tohoto příkazu, uzdraveni. Prosím o to ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Mějte víru. Modlete se všichni s námi. Toto není modlitební řada s použitím daru rozeznání.

Deprese, strach – vím, co to znamená. Tato ubohá žena neměla klid celý svůj život. Je to totéž, co Člověku nedá spát, co ho činí nervózním a unaveným.

Drahý Bože, vydej pro mne svědectví, Pane, že jsem řekl pravdu. Jak cítím s touto malou ženou! Modlím se, ó, Bože, abys jí dnes večer poslal shora paprsek víry, aby věděla, že jsi zavázán svému Slovu a ke každému Slovu stojíš. Kéž nebeský Bůh odejme tento strach z mé sestry. Jsem Tebe poslušen, zatímco vkládám na ni své ruce a tuto věc zatracuji. Ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Pohleď, sestro, jestliže mi nyní věříš, můžeš skrze kříž začít znovu. Popři, od dnešního večera, že to máš. Běž a řekni: „Už to nemám.“ Pak tě to opustí. Naše sestra Palmerová je ženou jednoho z mých drahých přátel, kazatele z Georgie nebo z Alabany – z Georgie. Přišli do kaple, když jsem tam kázal. Ujeli 1 500 mil, aby mohli být přítomni na bohoslužbě. Přitom ztratil bratr Palmer, respektive jeho syn, kontrolu nad svým autem, když míjel nějaký roh, a měli těžkou nehodu. Z toho si odnesla tu nouzi. Budeme se za ni modlit.

Drahý Bože, osvoboď ženu Tvého věrného pravého služebníka v Kristu. Modlím se, ó Bože, zatímco na ni vkládáme společně s mým bratrem Jackem Moore zde ruce, abys ji vyléčil a uzdravil. Ve Jménu Ježíše. Amen.

Je postižena pravá noha a ty zastupuješ svého syna. Chlapec je ochrnutý. Má zranění žaludku a zad. Budeme se modlit.

Drahý Bože, kéž by nyní přišla do jeho srdce sněhobílá Holubice. „*On byl zraněn pro naše přestoupení a zbit pro naše provinění. Skrze Jeho rány jsme my vyléčeni.*“ Modlím se za to, aby se toto stalo při našem bratru i jeho synu ve Jménu Ježíše Krista. Amen. Má ale bolesti hlavy a trápení nohou, které mu způsobuje nouzi při práci.

Drahý Bože, daruj tomuto mladému muži Tvé uzdravující požehnání, zatímco my, jako služebníci Boží na něho vkládáme ruce. Ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Ona má ženské trápení a chtěla by také křest Duchem Svatým. Drahý Bože, přináším před Tebe tuto modlitbu víry za tuto dámu. Nechť pomine ženské trápení a ať na ni přijde na křídlech Holubice křest Duchem Svatým. Ve Jménu Ježíše Krista. Buď požehnána sestro.

On má nádor na oku a nastupuje za svou milou společnici. Drahý Bože, Ty znáš srdce lidí. Prosím Tě, ve Jménu Ježíše, Otče, dovol prosbu, ze

kteřou se bratr modlí. V poslušnosti Tvého Slova na něj vkládáme ruce. Ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Bůh ti žehnej, bratře. Ona má nádor na své levé straně. Také její hlas není v pořádku. Drahý Ježíši, modlím se, abys uzdravil tuto sestru. Ve Jménu Ježíše Krista na ni vkládáme ruce, aby byla uzdravena. Amen. Bůh ti žehnej, má sestro. Ubohá sestro, vidím tvoji nesnáz. Máš opuchlý kloub, něco na ledvině a na měchýři. Mimoto je vymknutý jeden kotník. Ó, Bože a Otče, uzdrav tuto drahou ženu. Pane, prosím o to, zatímco na ni vkládám ruce, ve Jménu Ježíše Krista. Bůh ti žehnej, sestro. Tímto způsobem se to stane.

Můžete to mikrofonem slyšet? Snad je tady technik, který by to mohl nastavit trochu hlasitěji, aby posluchačstvo slyšelo svědectví a to, co říkají, když jdou kolem. Jestli to slyšíte, modlete se. Až se začnu modlit, modlete se se mnou.

Drahý Bože, modlím se za tuto sestru zde, abys ji uzdravil, drahý Bože. Činíme to, protože je to Tvůj příkaz. Ve Jménu Ježíše Krista. Amen. Drahý Bože, Ty slyšíš to svědectví, slyšíš, co jí nepřítel udělal. Chceme nad nepřitelem zvítězit ve Jménu Ježíše. Nyní je poražen, neboť Holubice padla, zraněná a rozbitá na půdu Božího domu s poselstvím: „*Dokonáno jest.*” Dopuť to. Kéž to uvěří, Otče. Ve Jménu Ježíše.

Drahý Bože, modlím se, abys uzdravil zde naši sestru. Kéž by jí dnes večer dala Holubice Boží svědectví, že On to pro ni učinil, aby mohla být uzdravena. Ve Jménu Ježíše. Amen.

Drahý Bože, vzkládám ruce na mého bratra, který zde stojí. Jeho víra stačila na to, aby přišel až sem, Pane. Kéž by nyní obdržel své uzdravení a odešel zdrav na své místo. Ve Jménu Ježíše.

Drahý Bože, modlím se za našeho bratra a vkládám na něho ruce. Pomoz, drahý Bože, aby do něj nyní vstoupila božská víra a aby bylo tak jako s Abrahamem, který všechno, co ještě nebylo, už označoval tak, jako by se to právě stalo, protože Bůh dal zaslíbení. Ve Jménu Ježíše. Amen.

Drahý Bože, v poslušnosti k tomu, co jsi řekl, vkládám na tuto sestru své ruce. To nás přenáší zpět do doby, před mnoha lety, Pane, když jsme měli takovéto modlitební řady. Víme, co se tenkrát stalo. Víme, že jsi dnes tentýž Bůh, mají-li lidé ještě dnes tutéž víru. Modlím se v Ježíšově Jménu za uzdravení naší sestry. Amen.

Drahý Bože, vkládám ruce zde na mého bratra a prosím za jeho uzdravení. Ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Otče, dnes večer Ti přináším naši sestru, zatímco na ni vkládám ruce, k svědectví toho, dek Tvých vidění, Tvého Slova, a jako svědek toho, že

Ty jsi Bůh. Vkládám na ni ruce v poslušnosti Slova mého Boha a prosím za její uzdravení. Amen.

Drahý Bože, stejně tak vkládám ruce na mého bratra jako svědek Tvé síly. Modlím se za jeho uzdravení ve Jménu Ježíše Krista. Amen. (na pásku je prázdné místo) ... Ona řekla: „Uzdravovatel.“ Znamenalo to, že švec z Arkansasu byl onoho dopoledne uzdraven. Znáte tu příhodu. Prošla rádiem. Říkalo se, že jsem pokrytec. Ptal jsem se: „Věříš, že toto je pravda?“

Ona odpověděla: „Ano, to činím.“

Ptal jsem se: „Věříš, že by Bůh chtěl něco takového dnes večer učinit?“

Odpověděla: „Ctěný pane, vyslechla jsem náboženský program. Jsem křesťanka. Slyšela jsem tento program a slyšela jsem také toho muže, toho slepého ševce, který byl to ráno uzdraven. Jedna církev po druhé ho vyhazovala, protože byl tak hlasitý. Běhal sem a tam se svým kloboukem, kterým točil na holi kolem dokola. V celém městě bylo možno jej slyšet volat: „Jsem uzdraven!“ Slepý švec!

Ptal jsem se: „Věříš tomu?“ Stěla tady, začalo slabě pršet.

Řekla: „Když mě k němu přivedeš, najdu svého Otce.“

Přitom jsem se cítil tak jako nyní a řekl: „Snad hledáš mne.“

A ona mě uchopila za kabát a řekla: „Ty jsi ten uzdravovatel?“

„Ne, sestro“, odpověděl jsem, „jsem přeci bratr Branham.“

Tu řekla: „Měj slitování.“

A já jsem slyšel na píseň té ubohé slepé Fanny Crosby: „Když jiným prokazuješ milost, nepomiň mne.“ Vidíte, On jednoho uzdravil, může tedy uzdravit i ji.

Položil jsem ruce na její oči a řekl: „Drahý Bože, onen den jsi nesl ulicí dolů starý hrubý kříž. Krev tekla dolů po Tvých ramenou. Tvé slabé tělo se zhroutilo pod tou tíží. Tu šel kolem barevný jménem Šimon z Cyreny, který vzal kříž a pomohl Ti ho nést. Jsem si jist, že si na to vzpomínáš, Otče. Zde je jedna z jeho potomků a klopýtá kolem dokola. Jsem si jist, že mi porozumíš.“

Tu zvolala: „Chválen bud“ Bůh! Mohu vidět!“

Zeptal jsem se: „Vidíš opravdu?“

Odpověděla: „Ano!“

Řekl jsem: „Spočítej lampy.“ Spočítala je. Ptal jsem se: „Jakou barvu má můj oblek?“

Odpověděla: „Nosíš šedý oblek a žlutou kravatu.“

To bylo ono! Mohla vidět! Ó, Bůh respektuje pokoru:

TOTO V SOBĚ SAMOTNÉM JE TÍM, CO ZPŮSOBÍ A DOKONČÍ MOCNÉ VÍTĚZSTVÍ V LÁSCE BOŽÍ.

Drahý Bože, buď milosrdný a uzdrav mou sestru, ve Jménu Ježíše Krista.

Drahý Bože, беру do ruky tuto slabou vrásčitou ruku. Jen Ty víš, co prodělala. Modlím se, drahý Bože, aby tato ruka, kterou držím ve své, mohla dnes večer uchopit totéž, co kdysi Simeon, který řekl: „*Pane, nyní propouštíš služebníka svého v pokoji, neboť moje oči viděly Tvoji spásu.*” Kéž by Tvá spása přišla nyní na ni, Pane, a uzdravila ji ve Jménu Ježíše. Amen. (na pásku je prázdné místo)

... Při soudním jednání obvinil pan Nevíra Ježíše Krista. Vzpomínáte si na to kázání „Soudní řízení“? Byli tam soudní úředníci, kteří všichni někoho zastupovali. Také státní návladní tam byl: satan. Vznosl žalobu a dal do chodu soudní jednání.

Vystoupil pan Pochybovač a řekl: „Slyšel jsem, jak jeden kazatel řekl: ‚Pomažte nemocné olejem, neboť tak to stojí v Bibli.‘ Pomazali mě olejem, ale nebyl jsem uzdraven!” Jiný řekl: ‚Vkládejte na nemocné ruce, pak se u-zdraví.‘“ Chtěl Ho žalovat.

Pak přišel jiný svědek a řekl: „Před šesti měsíci na mne byly pokládány ruce jedním z tvých pomazaných sluhů a já jsem se neuzdravil. Jsi podvodník. Tvé Slovo neznamena to, co říkáš.”

Pak vystoupil pravý svědek, který řekl: „Jeho Slovo je pravdivé. On totiž neřekl, kdy to učiní, On řekl: ‚*Na nemocné budou ukládány ruce a oni budou uzdraveni!*‘ On řekl: ‚*Budou uzdraveni.*‘ Jestli je to spontánní zázrak, to se stává, nebo jestli chce On nejprve vidět poslušnost toho jednotlivce, to je přece přenecháno Jemu. Ale když tomu ten jednotlivec věří, pak to nehraje žádnou roli, jak dlouho to trvá. On řekl Abrahamovi: ‚*Budeš mít se Sárou syna.*‘ Trvalo to 25 let, než dítě přišlo. K Noé řekl, že bude pršet. Noé budoval archu mnoho, mnoho let, dříve, než přišla potopa, ale věděl, že pršet bude. Bible říká: ‚*Modlitba víry zachrání nemocného, a Pán ho vzpřímí.*‘ Kdy – to neřekl. Bůh je spravedlivý. Je pravdivý. Čtete přece přesně, co říká Jeho Slovo!”

To jsem dnes večer dělal: Vzkládal jsem ruce na nemocné a věřím, že každý jednotlivý z nich bude uzdraven. Věřím to o všech. Věříte také? Věřte nyní pro tyto trpící lidi.

Zde je jedna dáma, kterou snad znám. Včera jsem se za ni modlil v modlitební řadě. Jak se jmenuje Chambers – Chambless. Kdyby život této malé paní plynul normálně, netrpěla by. Byla to jistě hezká paní. Nyní tam sedí a škube sebou. To děvče má milého, jemného ducha. A

přece tam sedí a má cukání. Och, to mi láme srdce! Jak bych si přál, aby jí bylo pomůženo!

Zde sedí žena, která drží malé miminko. Jazyk mu visí ven, malé tělíčko trpí. Jak bych to cítil, kdyby to byl můj malý Josef? Nebo kdyby to byl můj vnuk Pavel? Co by to bylo, kdyby to byla Rebeka, která nyní sedí tamhle vzadu, nebo Sarah? Jak bych to pociťoval, kdyby tato paní Symaponová byla moje žena Meda, nebo tento mladý muž zde Billy Paul, nebo tato starší dáma moje matka? Pomyslete si: Je to něčí dítě, něčí sestra, dcera nebo syn. Jsem jejich bratr. On je náš Zachránce. Vše, co mohu udělat, je zastat se jich vírou, kterou mám. Více nemohu.

Bůh mi může ukázat vidění. Mohl by říci, co s každým z vás je. Mohu vám to potvrdit, to vy víte. Ale tím uzdravení nebudou. To je neuzdraví, ne. Něco musí přijít do nich dovnitř.

Mohl bych tam jít a každého z vás pokřtít na Jméno Pána Ježíše Krista. Ale tím by vám hříchy nebyly odpuštěny. Ne, ne! Nevěřím na křest vodou na Jméno Ježíše Krista „ke znovuzrození“. Věřím, že znovuzrození přichází skrze Krev, ne skrze vodu. Podívejte se přece, mohl bych křtít a křtít, ale ponořoval bych vás jen jako suché hříšníky a jako mokré vytahoval. Neboť se to stane jen tenkrát, jestliže jste dělali důkladné pokání. „Čiňte pokání, a pak, pak se nechtě pokřtít na Jméno Ježíše Krista. Tím se liším od Jednotářů. Znovuzrození nenastane křtem. Věřím, že Krev čistí, ne voda. Nejprve čiňte pokání a pak se dejte pokřtít na Jméno Ježíše Krista.

Sestoupím nyní z pódia, abych se modlil. Tito lidé jsou vám tak blízcí jako mně – snad dokonce mnohem bližší, než mně.

Spojíme se, vaše ruce a moje ruce, aby ruce Pána Ježíše přišly dolů a vložily se na tyto ubohé zmrzačené lidi. Budete se modlit ac mnou?

(prázdné místo na pásku)

... Kapesníky pro nemocné si můžete po bohoslužbě odnést. Chcete mi nyní pomoci, modlit se za ně?

Bože, náš Pane, děkujeme Ti za to, co jsi dnes večer učinil. Děkujeme Ti již předem za uzdravení každé osoby, která projde modlitební řadou. Drahý Bože, modlím se nad těmito kapesníky. Snad jsou pro někoho, kdo nemohl přijít do shromáždění a jeho milí je sem přinesli. V Bibli jsme poučováni, že byly brány kapesníky, popřípadě zástěry od Pavla a pokládány na nemocné. Tenkrát lidé ve Tvé přítomnosti, viděli Tě na cestě, viděli Tě ve svých shromážděních, a viděli, že Tvůj Duch byl stejným způsobem na Pavlovi. Věděli, že to nebyl ten člověk, že to byl Tvůj Duch, který ovládal jeho život, neboť poznáváme, že Pavel činil tytéž věci, které jsi činil Ty. Pane, lidé v těchto dnech viděli, že tentýž Bůh žije

ve Svě Církví, mezi Svým lidem. Přinesli tyto kapesníky, aby je odsud odnesli svým rodinným příslušníkům. Daruj to, ó, Bože, aby každý jednotlivý z nich byl uzdraven, jak to Ty chceš. Neprosíme Tě, aby se něco určitého určitým způsobem nebo v určitou dobu stalo; modlíme se jednoduše: Uzdrav je, jak se Tobě líbí, Otče. Ke cti Boží se za to modlím modlitbou víry. Ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Prožil jsem nádherný čas obecenstva ve vaší přítomnosti a skrze vaši víru v Ježíše Krista. Na toto shromáždění budu dlouho vzpomínat kvůli věcem, které jsem zde našel: Lásku, spolupráci, obecenstvo.

Kéž by vás nebeský Bůh vedl do té doby, než se zase sejdem. On, který nechává v noci jasně svítit hvězdy, aby zářily v temnotě, ať ozáří vaši cestu Hvězdou z Betléma a ať vás vede k životu, plně oddanému Jeho Slovu, to je má modlitba.

Na shledanou, na shledanou! Zde na zemi, nebo tam ve světě.

Na shledanou, na shledanou! Náš Ochránce nespí, ani nedřímá.

Povstaňme a zazpívejme:

Má víra pohlíží ...

Má víra jde k Tobě blíž, ó, Beránku na Golgotě, Ty Synu Boží!

Ach, vyslyš můj křik, zbav mne hříchů mých,

abych byl Tvým vlastnictvím, Tvým synem bolesti.

Podějme si navzájem ruce a zazpívejme:

(bratr Branham zpívá)

Cítíte se nyní lépe, že ano?

(bratr Branham zpívá)

Toto bylo naše závěrečné poselství na tomto polním tažení.

Na křídlech sněhobílé holubice...

Skloňme své hlavy. Jsem jist, že to uslyšíte i v bzučení kol motoru, až pojedete domů.

Na křídlech sněhobílé holubice...

Necháme hlavy skloněné. Předávám nyní slovo našemu bratru Noelovi.

Vydavatel: misionář Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Německo
www.freie-volksmission.de

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

internet: www.svobodnalidovamisie.cz
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

☎ 281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk
e-mail: info@misia.sk

☎ 033 5342 991, 0905 414 701

WB 1965-11-28
Na křídlech sněhobílé
holubice
CZ